

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

άρχηγός των Καρλιστών — κατά τὸν ἐμφύλιο πόλεμο τῆς Ἰσπανίας — στρατηγός Ζουκαράγα, διέταξε νὰ τοῦ παρουσιάσουν ἐναὐτό τύπο ποὺ εἶχε συλληφθεὶ ποντικό στὸ στρατόπεδο, ἔξειν τὸ ποντικό.

Ο αἰχμάλωτος, Γιάννης Ἀρασούλη λεγόταν, δημητριεύεται στὸν Ζουκαράγα ἕνα ποδοχειρό παρασκήνη: "Οὐ τάχα ἐφύλαξαν οἱ ἄλλη πόλι, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ δη τοὺς γυναῖς τοῦ ποντικοῦ στὸ Μπλακά, καὶ διὸ τὸν ἔπιπλον μερικῶν Καρλιστῶν στὸ δρόμον τοῦ ποντικοῦ στὸν Ζουκαράγα. Γιατὶ λοιπὸν δὲν εἴσαν μὲν ὁ μέρος τοῦ διαβολῆς μας δὸν Κάρλον, ἀφοῦ η ἐπαρχία σου ὑπόληπτη μάζ ἀσύλουσθε;

— "Ἐγὼ δὲν εἴμαι μὲν κανέναν! ἀπάντησε στιθερά δι Γιάννης Ἀρασούλη.

Οι ἀλλομετικοὶ κάττασον μὲν ἀμφιβολία, τὸ νεαρὸν αὐτὸν παλληρά. "Η ἀπάντηση τοῦ μέρους ἀπὸ ἐφιδότητα, καὶ δὲν τοὺς ἄφεται καθέλουν..." Κατὰ μουνομούσαν κατεῖν τοὺς ἀπειλητικά, μὰ ὁ Ζουκαράγα δὲν τοὺς ἀφέται:

— "Οι καθένας εἶνε μετένθερος στὶς γνῶμας του! τοὺς εἴτε μὲ γλυκότητα...

"Στερερά, τὸ ζάστερο μάτι του κόθηρο στὰ μάτια τοῦ Γιάννη.

— "Ἐπειταὶ σ' αὐτὸν ποὺ σ' ἔτασαν, διὰ ξέρεις καὶ πολλὰ φάρμακα γιὰ τὶς πληγῆς του! τοῦ εἴτε. Μπορεῖς νὰ μισθωθῆνες λίγη χλόη, τοὺς πόνους τὶς πληγῆς μου;"

Καὶ τοῦδενειν συγχρόνον τὸ πόδι του, γιανόν, ἀμπατομένο...

Ο Ἀρασούλη δὲν εἴπε λέπ., "Ἐδραγάλη μονάχα το σοφιστικό ον, ἐστος μὰ λουρίδα ἀπὸ τὸ πουκάμισο του, μάζεψε λίγη χλόη, ἐπιταξείς ἀπάνω τῆς λέγεται σταγόνες ἀπὸ ἔνα μπουκάλιο, καὶ ἔκανε ἐναντὶ τοῦ διαβολοῦ..."

"Ἀλλάκοτα χλωρικός θετερά, γονάτισε μιρός στὸν Ζουκαράγα γιὰ νὰ τοῦ δέσῃ τὴν πληγή..."

— "Ἀρχηγὲ, δὲν τὸν ξέρουμε τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ποὺς εἶνε! πετάχτησε τότε καὶ εἴπε ἔνας μὲν τοὺς ἀλλομετικούς.

Μᾶλλον ἀρχηγός, κομαγελόντας γιανίνα, ἀποκρίθηκε:

— "Δὲν είναι ἀνάγκη νὰ ξέρει κανένας τὸν γιατρὸ καὶ τὸν πενιεμάτων!"

"Ἀπλώλεις τὸ πόδι του στὸν Γιάννη, καὶ ἐκείνος τοῦ ἔδεσε τὸν ἔπιπλο γιώρο ποὺν στὴν πληγή..."

— "Α, πολὺ ἀναστορίστηκε! μουριούροις σε βοτερά δ Ζουκαράγα.

Καὶ προστέλνοντας τὸ μαρδαρίδιον μέτρια τοῦ στόν Γιάννη Ἀρασούλη, τοῦ εἴτε:

— "Μπορεῖς νὰ πηγάνωνται... Σ' διάρκιον ἐλέφονον!"

— "Ἀρχηγὲ μου, μά... φάναξε βιαστεύοντας μέτωποιος..."

— Τὶ θέλεις, καὶρο; φάτηρε δ Ζουκαράγα. Τὸν ἀγέρντον ἐλένθερο, δινεντάς των χάριν καὶ χάρι!... Μὲ ἀνασυρόμενο ἀπὸ τοὺς φριγοὺς μου πάνων, καὶ ἔγω τὸν ἀντιμέτωπο... Τὶ τὸ παρόντον δέλετε λούτον, σ' αὐτά;

— "Οι ἀλλομετικοὶ μόρφατα καρκίνοι.

— Θελεῖς τίτοτα ἄλλο, Γιάννη; Σανάπτε δ Ζουκαράγα.

— Μονάχος, Είναι τοντόρο! είτε ἀπλὰ ἐκείνος.

— "Ολυμπαρχεὶς είσαι, Γιάννη! κομιγέλασ δ Ζουκαράγα. Πάρ' τὸ ὅμοιο, καὶ πήγανε στὴν εἰση τὴν θεοῦ! Γιὰ νὰ δῆς δῆμος τοὺς γονεῖς σου στὸ Μπλακά, πορεῖται ποδῶν νὰ τὸ κυριεύσουμε μεῖς... Οστε, ὑπομονέστε λέγα, κακιένε μου!"

Ο Γιάννης Ἀρασούλη, κατεπάτειν τοὺς στρεψεὶς τὸ πλάνωμαν γέρον τοῦ ἡρούρου ἀρχηγοῦ τῶν Καρλιστῶν, φύλαξε τὸ τετράγωνο τοῦ τοξείου του, καὶ μὲ τὸ κεφάλι του φυλλάθρηγε...

Τὸ δράδον τῆς θνατίας ἡμέρας... Στὴν πόλη Ἐρένων, στὴν διάσημη ήταν τὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἐρένωνο μὲ τοὺς Καρλιστῶν στρατού, διαρρηγός Γαρρίδης δέστον σὲ ἀποτελεσματική συνέντευξ. Ήταν ὥραδος καὶ σπιθαρόδειρο...

— Εἶτε, στρατηγεῖο, τὶς προάλλες, ἔκει στὴν πλατεία Ἀγριοταμείτος, διὰ η λωρῆ Ζουκαράγα φέζειε διλόητη περιουσία.. Ήφασα νὰ στὴ ξηρότσο αὐτὴ τὴν περιουσία,

ματι δ Ζουκαράγα μη δὲν πέθανε ἀκόμα, διὰ αὐτὸν δὲν θὰ είνε ζωντανός!

Ο γέρο - Γαρρίδης σάστησε. Τὸ μάγιονδό του ἦταν κόπτειο ποντικό, διότις κάπαστρο ἤταν καὶ τὸ διαύλοπον του...

— Πῶς καὶ λένε; οὐδιλιαστε. Ποιός εἴσαι;... Πῶς σπότωσες σὲ, τὸν τραυμόρο έχθρο μου;

— Μὲ λίγη Γιάννη Ἀρασούλη... "Αζούσα νὰ δοῦλης, στρατηγέ, τοὺς ἀναντότας τῶν Καρλιστῶν... Λατήθρια ποὺ δέρνεις σὲ τὴν μάργανη, ὃ ζεύγαρδον σ' ἔχει νικήσεις... Τὸν καταπάστενον ἐπιτίθεις... Εἰτε, πληγούθηκες..."

— Αγορά νὰ μὲ πάσσουν αἰχμέλωτο, οἱ διαδάστε του... Προσπάθησε τὸ γαρρίδο... "Εσταξα γερό φαρμάκια στὸν ἔπιδειρο, τούδεσσα τὴν πληγή, καὶ δές αὐτὸν διὰ φαρμακωθῆ καὶ καὶ πεθάνει..."

Τὸν παύειν τὸ ζέγανθον φωτεί... Λαζανάκη, καὶ μονάχα αὐτὲς τὶς φράσεις καταρρόθουν νὰ τραβήσει:

— Τάκενες ἐσι αὐτὲς... Αὐτὰ τὰ ἄπια καμιώματα... "Ἐβαλες λούπους χέρι, ἀπάντειν φέρε πλήγησμένο ποὺ τόπον σὸν ἐμπεστείστηκε..."

Χλωμώσας σὺν πτώση ἡ Γιάννης Ἀρασούλη, καὶ περιλαμένος:

— Στρατηγέ, νόνιζα στὸν Ζουκαράγα μὲ δούλιαδές ταῦληρα... "Αγαπάδιοι τοῦλη μὲν κοπέλαι, ποὺ τὴν ἔπιδειρο, γατὶς ἡμίνων τρέπει... Τόσα μὲν ἀμένα πλόσσος... Σκότωσε τὸν Ζουκαράγα καὶ σοὶ ζητάμα, στρατηγέ, τὴν ἀμαρτία μου..."

— Επειτα, γατὶς κάνεται ἔτοι... Ο Ζουκαράγα σ' ἔχει νικήσει τόπος τοῦ φορτοῦ... Σοῦ σκότωσες καῦλαδές ἀπὸ τὸ στρατό σου, καὶ...

— Ναι, μὰ ἀντέρινα τὸν στράτευσης πλημάζωθες... Στὴν πλάγη μοῦ τοῦ πεστότες καὶ πλημάζωθες ἀγρέλωσαν τὸν παρόντα τοῦ περιπέτειας...

— Ναι, μὲν ἀντέρινα τὸν παρόντα τοῦ περιπέτειας...

— Αὐτὸν τὸν ἀνθρωπό, μὲ τὸν φιλάδελφο το στό σταθμὸ τῆς Φόντα! τοῦ εἴτε, δέχνοντας τον τὸν Ἀρασούλη, Θά μάθετε λέπαις, ποὺ κάθεται κάποια τίτλος... Καὶ διὰ καλέστες ήταν ποταπά, καὶ μάθη μενούσιον...

— Επειτα, γατὶς κάνεται ἔτοι... Ο Ζουκαράγα σ' ἔχει νικήσει τόπος τοῦ φορτοῦ... Σοῦ σκότωσες καῦλαδές ἀπὸ τὸ στρατό σου, καὶ...

— Ναι, μὲν ἀντέρινα τὸν παρόντα τοῦ περιπέτειας...

Τὴν ἄλλη μέρα, καὶ μιρός στὴν ἐσελίφια τῆς πλευρᾶς Ἐρένων.

Στὴν πλατεία, κόσμος ἀφρούσος... Εἴσισης, ήταν παραταμένος καὶ στρεπτός...

— Ο στρατηγός Γαρρίδης κατεπάτειος, μὲ μεγάλη στολή, υπερόπτας μερός στὴν πλευρὰ τῆς ἐσελίφιας. Πλάτη του, στρατός την ἀποφράσης καὶ λούπουδην στοτέρα της...

— Εναὶ ἀπόστασμα μὲ ἔναν λογιά ἔτα πεφαλῆς, διὰ φανταςίας τὸν Γιάννην Ἀρασούλη, μιρός στὸ στρατηγό. Πετούσε αὖτε ὀπατεία, καὶ κόπτει τὴν ἀρμάτωμα τοῦ μέρους τοῦ περιπέτειας...

— Εναὶ ἀπόστασμα μὲ την ποντική της ζωῆς τοῦ περιπέτειας τοῦ περιπέτειας...

— Τινούσιε Χαρραφά, νὰ δέηται τὸν Γιάννην Ἀρασούλη ποτέ! ποτέ διαρρηγός της ζωῆς τοῦ περιπέτειας...

— Τινούσιε Χαρραφά, νὰ δέηται τὸν Γιάννην Ἀρασούλη ποτέ! ποτέ διαρρηγός της ζωῆς τοῦ περιπέτειας...

— Τινούσιε Χαρραφά, νὰ δέηται τὸν Γιάννην Ἀρασούλη ποτέ! ποτέ διαρρηγός της ζωῆς τοῦ περιπέτειας...

— Ναι, τὸν θέλω! είτε δ Χαρραφά, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Καὶ διάρκεια, στρατηγεῖο, ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης ἐλέστε τότε τὸ μάιον συνθηματικά στὴν Πέτα, ἡ δούλια στρατηγού της ζωῆς την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, θέλεις...

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γιάννην Ἀρασούλη, θέλεις γάνωνται ποτέ την πλευρά της Ζητείρης...

— Σενοράτα Πέτα Χερχαράδη, φόντησε:

— Ναι... Ναι!

— Τερρο-Γαρρίδης, μαστατημένος ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἀλιστραία...

— Γ

για σύζυγο σου τὸν Γιάννη 'Αρασούνη ;

Η Πέτα προχωρεύει διδό δημιατα. Βάθισε τὸ φλογερό της βλέμμα στὰ μάτια τοῦ εντυγχανούντος Γιάννη, καὶ φώναξε ἔντονα:

— "Όχι ! ... "Όχι !

"Ενα υπόκοφο « Άσαι » στριώθηκε τότε ἀπόνο μὲ τὰ καράμια τοῦ καταπλήκτου πλήθους καὶ τοῦ παραπαγμένου στρατοῦ..

— "Όχι ! Ξαναρόναξε πλὸ ψάντονα, τὴν Πέτα. Τὸν ἀγαστούνα, καὶ ὕψοστηρα νὰ μὴν πάροι ἄλλον ἄντεα, ἀπὸ αὐτῶν ! .. Εἰς κρατήσω τὸν δρό μου, καὶ θὰ μείνω ἀνύπαντον ! .. Αὐτὸν δῆμος δὲν τὸν πάλευσι τῶν γιανά πρὰ ἀντέρει μην, γετεῖ εἶναι τὸ μετρίον !

'Ο Γιάννης τὴν κόπταξε σύν τοὺς πολλοὺς, καὶ κάνισσες ἀπὸ κατάπληξη ἀγοριώδη, κάταπτρος σάν τὸ εὐοιόφρῳ τὸν πατά...

Καὶ ξαφνεῖται τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀποτηπτρεῖ ἀπὸ τὸ χροῦ — ἐπειδὲ στὸ ἀντικρυνόν δούρο — ἀπὸ τὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρδιτῶν, μάλιστην ἀργή, λιπτερεῖ παδονονορούσα : Τὸ φαρμακό τοῦ ἀποδέσμου, εἶχε κάνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ ! .. 'Ο φρεώκες πάντας τὸν ἀπανταστῶν Καρδιτῶν, ὃ θριαμβός καὶ λεβέντης Ζουκαράμη, εἶχε ξεψυχήσει πεπάνια !

— "Ο Ζουκαράμη πέθανε ἀπὸ χρέος ἀνανδροῦ ! μοιχρεῖς δὲ στρατηγὸς Γαρριδίου, κάνοντας τὸ ιστιαρθρό τοῦ. 'Ο Θεός ν' ἀνατάσθη τὴν γεννανταὶ καὶ τίμα ψυχὴν τοῦ !

Τὸ πλήθος μιητήρη τὸ εὐλαβεῖκο προσκοντίγμα τοῦ γενναοφρύσου ἐκπίνει γερό-στρατηγὸν...

— Γιὰ σένα τόσανα, Πέπε μον ! .. Γιὰ σένα ! μοιχρούσες ξετρελαμένης ὁ 'Αρασούνη.

— 'Η Πέτα γίνεται ἴδια κεφάλη της ἀλλοῦ.

Κι' ὁ στρατηγὸς Γαρριδίου, ψυχρός, ωτήστε :

— Γιάννη 'Αρασούνη, τί θέλεις νὰ τὰ κάνοντας τὰ τάλληρα τῆς ὑμαδῆς σου ;

— 'Ο 'Αρασούνη ἔθαμβος, κάπτας τὸν γερό-Γαρριδό μὲ ἀπορία...

— 'Άλλα..., ΚΑΤΑΛΑΒΕ άμεσως !

Καταλαβὲ ἀμέσως τὴν θεατρικὴν τοῦ καταδίκην... Καὶ ἀπό τὴν λόσιον ποτὲ τὴν τρέβα του, μοιχρούσα :

— Νὰ τὰ δύστε τοὺς φτωχούς, γιὰ τὴν ψυχὴν μον ! .. 'Άλλα γατά μὲ ἀνταπειθεῖς ἔτοι, στρατηγή !

— Πιστὲ ποτὲ δέσποτον τοὺς ἡρῷοις πολεμοτάς ἀνανθράκων καὶ μὲ δηλητήριο, Γιάννη 'Αρασούνη ! ἀπορίηρης μὲ στριγά ποιὲ περιποτοῦ, δὲ στρατηγὸς Γαρριδίου, καὶ ἐγγένει φύτευα στὸ λοχία χρωαπτησιωτακά...

Τὸ ἀπότομον ξεπίνησε γιὰ νὰ βηγή ἐξω στὰ χωράφια, ἔχοντας στὴν μέρη τὸν Γιάννη 'Αρασούνη...

— 'Η Πέτα έπεσε στὰ γόνατά τοῦ, τὸν ἀγχούς νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, μοιχρούσαστα :

— Θέει μον, ήμαρτον ! .. Σύδος, τὴν ψυχή του, ἀλλὶ καὶ τὴ δοκιμὴ μον ! .. "Ἄτα τὸν δεχόμουν γιὰ ἄντρα μον, δὲν θὰ τοπειθέντων ! .. Μάλιστα μοιοφίτα, θεέ μου, νάργοι γι' ἄνδρα μον ἦνας ἀπο μολογόνον ;

— Οταν σήμερον τὸ δασοφέροκτο πρόσωπο της, δὲ στρατηγὸς Γαρριδίου σκηνήτος τραβούσε γιὰ τὸ στρατηγὸ του...

— Έχεις νὰ τρέψῃς του, ιστος καὶ τὸν κατέφερε νὰ δώσῃ κάλει στὸν λαργετό της Γιάννη...

— Μὲ αὐτὰ ὡμοδοντία πιροβολισμῶν, ἀντιτίχησε τότε. 'Ηταν ἀφράτα...

— Έκει στὸ χωράφι, καὶ κάπινον στὴν ἀμιατωμένη χλόη, ἔνα πτεῶν πάστριν ἀπὸ τὶς σφράδες κοιτατέα... Στὴν γονία τῶν σιναπομένων ζειλίνων του, έπαγκει ἔνα δασοτύγαρο, ἀπό τὸν Ζουκαράμην τοῦ ἀπὸ τὸν Γιάννην, αὐτὸς δὲ παντός ! .. Εἶνε ὁ κατών του, τοῦ τογύρου τοῦ φρούρου, στρατηγὸς Ζουκαράμη καὶ μ' αἴτοι τὸ ποιγάλο ἀναψημένο στὰ κρέμη, τοιντετίστηκε καὶ ὁ φρούρος τοῦ φρούρου :

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ

(Τοῦ LONGFELLOW)

Η μέρα εἶνε σκοτεινή καὶ γούνι καὶ θλιψιμένη. Βρέχει καὶ ὁ ἄγρος βοριᾶς μηδὲ στιγμὴ ἀποσταίνει. Τὸ κλέμα θεώπιν πιάνεται στοῦ τούρο σάπε κεῦλα, μάλιστα σφραγῶν στὸν ἀνεμό τὸ πεδαμένα φέλλα. καὶ ἡ μέρα εἶνε θλιβερὴ καὶ μαυροφρεμένη.

Εἶναι ἡ ζωὴ μοι σκοτεινή καὶ κρίνα καὶ θλιψιμένη, βρέχει καὶ ἄγρος βοριᾶς μηδὲ στιγμὴ ἀποσταίνει.

Στὰ πτωχαμένα τὰ χλωμά κρατιέται ἡ σκέψη ἀκόμα, μάλιστας χρωστατέωντας σκορπᾶ δροῦσας στὸ χῶμα καὶ μαρών μέρα η καθεμένη καὶ θλιβερή διαβαίνει.

Πάψει φτωχοὶ καρδιά νὰ κλαῖσι, καὶ ὁ δύος λάυτει ἀκόμα πίσω ἀπὸ τὰ μαρών σύγνεφα. Δὲν βρίσκεται, ἔνα σ' δύμα σὲ λόγια νὰ μὴ στινάξει σὰν τὴ δική σου λόπη : Τέστοια η ζωὴ τοῦ καθενός, λίγη βροχή δὲν λείπει μηδὲ καὶ ἡ μέρα η θλιβερή καὶ ἡ μαυροφρεμένη.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Οπως σᾶς ύποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ηρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρᾶς περιφήμων ἀριστούργημάτων τῆς ἑνής φιλολογίας. Τὰ πρώτα βιβλία, τὰ δόπια διανέμονται ἡδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἰνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΛΑΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστούργηματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

"Οπως σᾶς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστούργηματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἔξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, κατατέθοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

"Ετοι, μ' ἔνοι ἀλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἔν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτάτε βιβλία κομψά, ἔ 300 περίπου σελίδων ἔκστασον, ἀπόκτατε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», σπῶς δικαίων ὀνομάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σύν σας χαρίζομεν.

Οι ἐν ταῖς ἀπαρχίαις ἀναγνώσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ «Υποπρακτορεῖα τῶν Εφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Περὶ τὰ τέλη Μαΐου θὰ κυκλοφορήη ἡ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἐπίσης ἐτοιμάζονται τὸ αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ.,

Καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἀριστούργηματα.

Η εὐκατιρία δηλαδὴ εἰνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι ἐν τῷ «Εξωτερικῷ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὶ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ λιαν ἐπιζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιζήμιων. Εἰς τὰς πλέιστας τοῦ «Εξωτερικοῦ» πότισταν τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου 'Αθηνῶν, οἱ ἀναγνώσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορες.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἔξωφύλλου.